

Zini, sargā, copē!

ALDA sacensības padara Lādes ezeru par 60 kilogramiem vieglāku

Īsi pirms Jāņiem Lādes ezerā notika pašvaldības aģentūras ALDA kausa izcīņa makšķerēšanā. 2. posmā dalībnieku bija vairāk nekā pirms mēneša Limbažu Dūņezērā – 24 komandas. Pirms makšķernieki nāca krastā, pasākuma organizētājs, ALDA vadītājs Jānis Remess neprognozēja, kādi varētu būt lomi. – *Man pašam patīk makšķerēt, kad ir neliels vilnītis. Šodien nav, – viņš noteica. Pats gan tradicionāli jau bija apbraukājis copmaņus viņu darbos vietās uz ezera, un secinājums bija viens – rezultāti, kā jau allaž, būs dažādi. Tā arī bija – kādam nebija ne asakas (bet ne komandai ar tādu pašu nosaukumu!), cits no maisa vilka ārā vienu zivi pēc otras. Kā zināms, šajās sacensībās vietas daļa pēc loma svāra, bet veicināšanas balvas tiek arī tiem, kuri noķer zivi, kas atbilst izlozētajam svaram. Tad nu dažs makšķernieks izbrīnīto klātesošo acu priekšā gluži kā veikālā no sava loma mēģināja izvēlēties pēc svāra atbilstošāko ...*

Savu uzvaras gājieni turpina komanda JG, kurā startē Jānis Bitenieks un Guntis Grīnbergs. Arī sacensību 1. posmā viņi bija labākie. Kad Jānis uz svariem uzlika komandas lomu, ALDA vadītājs sāka šaubīties, vai tie maz pareizi rāda. 14,420 kg! – *Mēs zinām to lietu. Zivis pakērām uz pacietību, – Jānis atklāj komandas veiksmes atslēgu. JG visu laiku makšķerējusi vienā vietā, kamēr citi dreifējuši pa ezeru labākas meklējumus. Pirms tam abi ar kompanjoni Lādes ezerā nebija trenējušies un vispār – par maz šovasar esot būts pie ūdeņiem. – Bez makšķerēšanas vēl ir arī medības, māja, sieva – uz visām pusēm darāmā netrūkst, – bilda sarunbiedrs. Viņu koplomā bija pieci zandarti un trīs līdakas. Lai gan Guntim vairāk ķērušies zandarti, bet viņam – līdakas, Jānis uzsvēra, ka tas ir komandas darbs. Interesanti – lai arī kuru todien krastmalā uzrunāju, neviens īpaši neizcēla, ka tieši viņam tā lielā zivs trāpījusies, bet runāja par komandu. Otrajā vietā ar 8,42 kg ierindojās Lauztie airi – Vla-*

dimirs Komarovs un Imants Grabovskis. Dienu iepriekš gan Vladimirs sprieda, ka nezin kā būs ar lomiem, jo nesenās vētras ezera ūdeņus pamatīgi sadulķojušas. Krastā nākot gan abu komandas biedru sejas rotāja smaids – labāk jau, ka pirms tam par daudz nesalielās...

Smaids rotāja arī divu Valmieras Jāņu sejas, kuru komandas Niknie tārpi kontā bija vien nepilns puskilograms. – *Mēs uz visiem ezeriem esam dūsmīgi, ne tikai uz Lādes ezeru, – viņi smīkņāja, kas norādīja, ka acīmredzot tārpi nav tie veiksmīgākie copētāji. Tomēr viņi labprāt jau trešo gadu brauc uz mūspusi, lai piedalītos ALDA sacensībās. – Kaut kādas izklaides taču vajag! Un ne jau zivs ir tā galvenā, vismaz nebūs mājās jāgatavo! – sprieda abi Jāņi, solot tobrīd vēl tikai gaidāmajos Līgo svētkos galdā likt... desu.*

Trešais lielākais loms – 7,15 kg – bija komandai Ne asakas!, kurā startē Zigfrīds Karelis un Kristiāns Skrīvelis. Vēl olimpiskajā sešniekā bija komandas Jautrie brekši (loms 6,94 kg), Ziķeri (5,15 kg) un VIZ-MA (2,63 kg). Todien visu sacensību dalībnieku koploma svārs bija 60,34 kg. Četrām komandām tiešām nebija ne asakas, un sava kolēģa Jāņa Lietiņa kartupeļu maisu par mazāko ieskaites lomu – 265 g – saņēma duets ar šajā gadījumā gluži piederīgu nosaukumu Ko mēs te darām. Veicināšanas balvu par izlozētajam svaram (1,35 kg) precīzāk atbilstošo zandartu saņēma JG, līdaku (0,925 kg) – *Viss skaidrs!, savukārt smagākais asaris (0,645 kg) bija Markšiem.*

Kamēr makšķernieki svēra lomus, ar patiku krastmalā grozījās ezera apsaimniekotājbiedrības Lādes ezers valdes priekšsēdētājs Jānis Martins. Un kā nu ne, ja ezermalā mudzēt mudzēja cilvēki. Ne tikai makšķernieki, bet arī atpūtnieki. Nedēļas nogalēs turp brauc rīdžinieki, siguldieši. Un tam jau ezers arī domāts! Atpūtnieki vēlas nomāt katamarānus, supdēļus, bet arī starp viņiem ir gluži lietpratīgi copmaņi.

Imants Grabovskis (attēlā) ieinteresēto klātesošo – galvenokārt atpūtnieku – acu priekšā sver kopā ar komandas biedru Vladimīru Komarovu noķerto

1. vietas ieguvēju – Jāņa Bitenieka (no kreisās) un Gunta Grīnberga – prāvais koploms lika apšaubīt, vai svāri rāda pareizi

Šgada rekordlomi ezerā ir 7,8 kg smaga līdaka (tā gan bijusi ziemā) un 5,6 kg zandarts. Sarunbiedrs palepojas, ka arī paša mazdēlam Emīlam paveicies noķert brangu līdaku – 4,5 kg. Līdz ar to pusaudzim āķis esot lūpā, lai būtu interese ieskriet ezerā. Par to, ka Lādes ezera ūdeņi kļuvuši par 60 kilogramiem vieglāki, viņš nebēdā. – *Katru gadu papildinām zivju krājumus. Pērn ielaidām 24 000 zandartēnu, vēl gadu iepriekš nedaudz mazāk vēdzelišu, jāmēģina ielaist kādu zuti... – viņš sprieda un uzteica veiksmīgo sadarbību ar pašvaldības aģentūru ALDA. Ar tās starp-*

niecību top projekti finansējuma piesaistei no Zivju fonda zivju krājumu papildināšanai, tāpat sadarbība noderīga, piemēram, organizējot sacensības. Ja pietrūkst laivu, kooperējas.

Kamēr tā runājam, makšķernieki jau bija ķērušies pie kooperatīvajā sabiedrībā Rācenis gatavotās karstajam laukam piederīgās aukstās zupas. Un kas zina – pa starpu arī parunāja par gaidāmajām sacensībām. 14. jūlijā, starp citu, tai pašā Lādes ezerā tās organizē Saulkrastu sporta centrs, savukārt ALDA kausa izcīņas 3. posms gaidāms 21. jūlijā Katvaru ezerā.

Āsteres ezeru nomā iegūst iepriekšējais apsaimniekotājs

Līdz ar pērnā gada nogali beidzās Limbažu novada pašvaldības un biedrības Āsteres ezers līgums par Āsteres ezera nomu. Biedrība tā apsaimniekošanā un zivju resursu papildināšanā iepriekšējā desmitgadē bija ieguldījusi daudz darbu un arī finanšu, tāpēc cerēja uz līguma pagarināšanu. Kā līdzšinējiem nomniekiem Āsteres ezeram bija arī priekšrocība. Liels bija satraukums, kad tika saņemts paziņojums, ka turpmāk nomas maksa gadā būs 2349 eiro. Pašvaldībā skaidro, ka skaitlis ir tik liels tālab, ka paprāva – 87,19 ha – ir ūdenstilpes platība un arī kadastrālā vērtība – 6128 eiro. Tādu tirgus nomas maksu noteicis sertificēts vērtētājs. Lai kā pašvaldība vēlētos, ka līdzšinējais nomnieks turpinātu apsaimniekot Āsteres ezeru, samazināt summu būtu likumārpārums.

Teju pusgadu notika skaidrošanās dažādās instancēs, kāda tad būtu atbilstošā nomas maksa ūdenstilpei. Beidzot nolemts rīkot izsoli, par nomas sākumcenu nosakot

1,5% no kadastrālās vērtības, t.i., 92 eiro gadā (plus PVN un nekustamā īpašuma nodoklis). Uz 21. jūnija izsoli bija pieteikušies trīs interesenti – divas biedrības, tostarp arī Āsteres ezers, kā arī viena firma. Vēlāk izrādījās, ka visās bija arī Āsteres ezera cilvēki. Abas biedrības nosolīja pa vienam solim – 20 eiro, un nomas tiesības uz nākamajiem 10 gadiem ieguva līdzšinējie nomnieki, jo dokumentus izsolei iesniedza pirmie. Saprotais, ka uz pasākumu ieradusies pārdaudz biedrības vīri bija sajūsmā. Izdzirdot izsoles rezultātu, atskanēja pat aplausi. Firmas pārstāvji piedalījās, bet nesolīja.

Pēc izsoles satikos ar biedrības Āsteres ezers valdes locekli Gati Zaku. Viņš atklāja, ka gada sākumā, saņemot jauno nomas līguma piedāvājumu par 2000 eiro gadā, rokas burtiski nolaidušās. Saprasts, ka samaksāt to summu varētu, bet tad nepietiktu finansējuma ieplānotajiem darbiem. Šgada iecerēs bija vēl laipu būvēšana un jaunu laivu iegāde – šajā ezerā ļauts kuģot vien ar

biedrības vai tās biedru braucamajiem. Tāpat bija plānota informatīvo plakātu izgatavošana. Ar tik lielu nomas maksu visām iecerēm vajadzētu pārvilkt svīturu. Un kāda tad ir nozīme saukties par ezera apsaimniekotāju? – *Ja nomas maksa nemainītos, mēs uz ezera apsaimniekošanu, visticamāk, nepretendētu, – teica Gatis.*

Šis pusgads bez līguma radījis problēmas. Līdz šim ezerā bija licencētā makšķerēšana, bet tās nolikuma termiņš beidzās un, valdot neziņai, jauns netapa. Saprotais, ka tādas ziņas izplatās ātri, un copētāji to steidz izmantot. – *Dīvaina sajūta ir, redzot, kā krastā piestāj vīri, nolaiž ūdenī gumijas laivu un dodas makšķerēt bez kādām licencēm, kā 90. gados, kad varēja darīt, ko grib, – nosaka sarunbiedrs. Dokumenti licencētajai makšķerēšanai tagad iesniegti attiecīgās instancēs un tiek gaidīts akcepts. Lai gan biedrība pēdējo pusgadu nebija ūdenstilpes nomniece, tā tomēr tā jutās. Notika sakopšanas talka, ezerā, tāpat*

kā pērn, ievietotas arī nārsta ligzdas. Kad ieminos par pētnieku Limbažu Lielezerā novēroto, ka lielas jēgas no tām neesot, Gatis strikti atceic: – *Tās ir mulķības. Vismaz viņu ezerā, īstajā laikā ielikts, šīs lietas darbojas. Laivojot ar eholoti noskatīts, ka skuju buķete pilna ar ikriem, viens zandarts sēžot ligzdā, bet otrs turpat vien grozoties.*

Ezers ir bagāts ar karpām un līdakām. Sarunbiedrs lēš, ka karpas ūdenstilpē par biedrības naudu laistas iekšā gadus 4–5 pēc kārtas. Uz Zivju fonda finansējumu viņi nepretendējot, jo saskata jēgu tajā, ka ūdenstilpē jālaiž prāvākas divgadīgas zivis, nevis mazuļi. Bez tam neesot arī laika un tādu īstu prasmju projekta rakstīšanai.

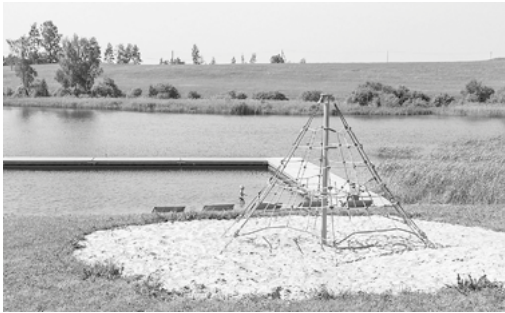
Bet šobrīd Āsteres ezera vīri ir laimīgi – viņi turpinās ūdenstilpes apsaimniekošanu. Vēl tikai jāsanāk kopā, lai precizētu šī gada darbus.

 Sākums – 9. lpp.

Umurgā pabeigta peldvietas labiekārtošana

Pabeigta peldvietas labiekārtošana pie Umurgas diķa. Ir izveidota pontonu laipa. Šo ieceri īstenoja SIA *Virte Tehnoloģijas* no Limbažiem. Tāpat uzstādīta pludmales ģērbtuve un vairāki zvilņi, dažādas bērnu rotaļu ierīces (atsperšūpoles, tīklu piramīda, karuselis), arī āra trenižieri gan bērniem, gan pieaugušajiem. Iegādātas piecas airu laivas. Projekta realizācija gan nāca grūti. Iepirkumā uzvarējušie pērn piegādāja nolikumam neatbilstošas iekārtas, ko uzstādīja un pēc tam noņēma. Laipas būvētāji sākumā to solīja izdarīt par 9000 eiro, bet pēc tam šo summu vēlējās divkārtot. Nācās rīkot iepirkumu atkārtoti. – *Vienīgais, ko zaudējām, bija laiks, bet rezultāts ir labs*, – atzina diķa apsaimnieko-

tājas – ALDA – vadītājs Jānis Remess.

Projekts īstenots, piesaistot Eiropas Lauksaimniecības fonda lauku attīstībai (ELFLA) finansējumu. Tā realizācija izmaksāja 29 602,65 eiro, t.sk. 18 000 ir ELFLA ieguldījums.

Vasaras nometnē Lielezerā apgūst makšķerēšanas iemaņas

Limbažu Bērnu un jauniešu centra rīkotās nometnes *Vasara 2019* viena nodarbība bija veltīta makšķerēšanai. To vadīja profesionāls makšķernieks, firmas *Salmo* un vairāku starptautisku žurnālu eksperts Normunds Grabovskis. Mācības sākās ar elementāro – kā uzstāt auklu, iesiet āķi, pludināt un uzdot dzīvu tārpu. Bērni makšķerēja uz lielās laipas Limbažu Lielezera pludmalē, turklāt veiksmīgi. Raudiņas un asariši ķērās tā, ka pat meitenes, spītējot lietum, nebija pierunājamas likt copēšanai punktu. Nometnes dalībnieku sajūsma un daudzie jautājumi profesionālajam makšķerniekam ļauj cerēt, ka turpmākajās ALDA organizētajās sacensībās varētu piedalīties aizvien vairāk mazo makšķernieku.

No šī pasākuma pašvaldības aģentū-

ras rīcībā paliek N. Grabovska dāvināts 25 makšķeru komplekts ar visiem āķiem un pludiņiem, ko turpmāk varēs izmantot dažādās ALDA aktivitātēs.

Zivju fonda padome novērtē Limbažu novada ezeru apsaimniekotāju veikumu

Zivju fonda padomes laudis, Limbažu Lielezera pludmalē ieraudzījuši vides objektu – no skrūvītēm veidoto zandartu –, bija sajūsmā un burtiski aplīpa ap to. Attēlā otrs no labās ALDA vadītājs Jānis Remess, blakus Zivju fonda padomes priekšsēdētājs Normunds Riekstiņš

Reizi gadā Zivju fonda (ZF) padome organizē t.s. izbraukuma sēdi, lai savām acīm skatītu, kā strādā ūdenstilpju apsaimniekotāji. Šoreiz tam bija izbrīvētas pat divas dienas – pirmajā viņi iepazīna Burtņieku, bet otrajā apmeklēja Limbažu novadu. Starp citu, izbraukums uz mūspusi notika pirmoreiz. ALDA vadītāju Jāni Remesu šis apmeklējums nebūt neuztrauca. Visi padomes cilvēki redzēti, jo vai ik gadu nākas piedalīties tās sēdēs, kur lemj par finanšu piešķiršanu dažādām ar ūdenstilpju apsaimniekošanu saistītām vajadzībām. Kā zināms, ZF ir labs sadarbības partneris šajā ziņā, jo tajā var iegūt līdzekļus – vispirms jau zivju resursu papildināšanai, tāpat citām aktivitātēm. Protams, apsaimniekotāji izmanto arī citas iespējas finansējuma piesaistei – gan *LEADER*, gan vietējās pašvaldības organizētos konkursus.

Vispirms atbraucējiem tika izrādīts nesen atīrētais Mazezers Limbažos. Klātesošie interesējās, cik šis darbs izmaksājis, un kā turpmāk izmantos ezeriņu. – *Ūdens ir atraktīva lieta, jo tās ir vairāk, jo pilsēta dzīvāka*, – viņi secināja. Nākamā pieturvieta bija Umurgas diķis. To ALDA savā pārziņā pārņēma salīdzinoši nesen, bet jau iekārtota peldvieta un ielaisti arī par ZF līdzekļiem gādātie ālantu un par pašvaldības naudu pirkto karpu mazuļi. Tur izvērtās neliela saruna ar fonda padomes priekšsēdētāju Normundu Riekstiņu par uzticēšanos. Vai padomes cilvēki, piešķirot finansējumu, vienmēr ir pārliecināti par tā jēgpilnu izmantošanu? – *To vislabāk*

var pateikt makšķernieki. Bet daba ir daba, ne vienmēr visur ielaistās zivteles iedzīvojas, – viņš sprieda. Protams, nav jau arī tā, ka ūdenstilpē laiž visas, ko iegribas. J. Remess stāsta, ka ir gadi, kad finanses šim mērķim fondā netiek prasītas. Ūdenstilpē tiek veikta kontrolzveja, lai saprastu, ar kādām zivīm to lietderīgi papildināt. To, ka piešķirtā nauda vispār netiktu izmantota mērķim, N. Riekstiņš nepieļauj pat teorētiski. – *Tas būtu jocīgi, ka mums būtu jāiet un tas vēl jāpārbauda. Ūdeņi ir pašvaldības atbildībā un tai jā rūpējas, lai tas, kas tiek darīts, dotu labumu. Tas ir pašu interesēs!*

Izrādās, ne visi makšķerētāji pazīst zivis. J. Remess stāsta, ka Umurgas diķī ielaistie ālantēni jau nedaudz paaugušies, tāpēc nereti kļuvuši par kaķu pusdienām. – *Cilvēki neprot atšķirt ālantu no raudas*, – viņš secina. Nav brīnums, ka min-kām ir pa prātam šī viena no garšīgākajām saldūdens zivīm, kuras gaļa līdzinās forelei. Savukārt N. Riekstiņš atceras, ka savulaik Daugavā laisti lašu smolti. Pieraduši pie mākslīgās barības, mazie ķērušies uz nebēdu. Makšķernieki laimīgi, spriežot, ka tik labi ķeras... raudiņas. Nu lašu mazuļus laiž jūrā, ne upē. Bijusi starptautiska storu atražošanas programma. Noteikumos nav definēts, cik lielas tās ķeras, kaut sasniegt var 200 un vairāk kilogramu. – *Noķerot mazizmēra stori un to pazīstot, zivi vajadzētu laist vaļā. Bet daudz kas atkarīgs no makšķernieka sirdsapziņas un, protams, arī zināšanām. Jo reizēm, pat*

negribēdams, var izdarīt aplami. Ir jādod mā, ko dari dabā, jo tā nav bezgalīga, – bilda N. Riekstiņš. Saruna aizvirzījās par to, ka makšķerniekiem prasītos gandrīz vai organizēt kursus tāpat kā medniekiem un, ja nav izieta apmācība, makšķernieka karti nedot. Tomēr tas būtu ļoti sarežģīti, jo makšķernieku pulks ir milzīgs – no bērna līdz pensionāram. Un vēl ārzemnieki. LF padomes priekšsēdētājs uzskata, ka sabiedrības izglītošanā vairāk jāiesaistās makšķernieku biedrības.

Maršrutā bija iekļauti ne vien pašvaldības aģentūras, bet arī biedrību pārraugāmo ezeru apmeklējums. Pie Katvaru ezera sagaidīja tāda paša nosaukuma biedrības līderis Jānis Krūmiņš. Lai gan katvarieši ZF atbalstu savām aktivitātēm saņēmuši ne reizi vien, no viņa teiktā varēja saprast, ka pārāk kāri uz šo finansējumu viņi nav. Vairākkārt ezerā par ZF līdzekļiem laisti zandartu mazuļi, bet tie ķeroties tikai profiņiem, tādēļ pēdējā laikā tas nav darīts. Savulaik sagādātas laivas. Vairāk nevajagot. Ja nu vienīgi maija sākumā uz līdaku sezonas atklāšanu. Fondā tobrīd bija pieejami līdzekļi zivju resursu uzraudzības pasākumiem, un J. Remess gatavojās rakstīt naudas pieprasījumu novērošanas kameru iegādei Lādezeram, Augstrozes Lielezeram, varbūt vēl Dūņezeram – ja tur varēs atrisināt elektrības jautājumu. J. Krūmiņš atzina, ka viņiem pietiek ar trim esošajām kamerām, un nosmēja: – *Tajās vairāk redz zvērus, ne makšķerniekus.*

J. Remess slavēja kolēģi par to, ka

Katvaru ezerā makšķerējušie ir vieni no līderiem, atgriežot teju 100% licenču. – *Tā jau nav*, – peticīgi noteica J. Krūmiņš, lai gan viņš patiešām uzskata – copētājam, kurš nav atnesis savu licenci, Katvaru ezerā nav nekas darāms. Tiesa, licences pārdod arī internetā... N. Riekstiņš atklāja, ka makšķerēšanas karšu izplatītāji veido lapu *Mana cope*, kur piedāvās iespēju iegādāties ne vien šīs kartes, bet arī licences. – *Varbūt atskaitīšanās varētu notikt interneta vietnē, nepārdodot jaunu licenci, ja tas nav izdarīts...* – viņš sprieda. Tiesa, ne visiem apsaimniekotājiem rūpot šī atskaitīšanās, kas dotu pilnvērtīgāku informāciju par zivju krājumiem, kādam galvenais, ka tikai maksā naudu par licenci.

Še saruna aizvirzījās arī par *malumakšķernieku* tēmu. Prieccē, ka līdaku dūrēji esot apmīruši, jaunie ir slinki pārņemt šo metodi, tie labprātāk ķerot virtuālās zivis. Toties bez nelikumīgas tīklu likšanas gan neiztikot neviens ezers. Kad kādu šādā nodarbē pieķer, stāsts ir tradicionāls – tīkls nav viņa, dzirdēta arī tāda piebilde, ka viņš, lūk, zogot zivis no sveša tīkla.

Tālākais padomes ceļš veda uz Limbažu Lielezeru, kur viņi burtiski apstāja vides objektu – no skrūvītēm veidoto zandartu. Bet saruna pie Lādes ezera noslēdzās ar Guntras Remeses meistarstiķi – gardu zivju zupu. Padomes locekļi, Dabas aizsardzības departamenta direktorei Daigai Vilkašai redzētais mūspusē bija atstājis labu iespaidu. – *Daudz projektu īstenots un ne tikai par Zivju fonda līdzekļiem. Un par ļoti mazām naudaiņām! To var redzēt tikai reģionos*, – viņa atzina. Savukārt N. Riekstiņš priecējās par infrastruktūru, kas jau izveidota vai vēl tikai top pie ezeriem. – *Tas ir ļoti apsveicami, ka gan biedrības, gan pašvaldība rūpējas par to. Jo ko gan dod ūdeņi, zivis tajos, ja tur nevar pieķert. Būtiski ir arī aktivizēt dzīvi pie ūdeņiem, kas Limbažu novadā arī tiek darīts*, – secināja ZF padomes priekšsēdētājs. Viņš nemēģināja salīdzināt redzēto Burtņiekā un mūspusē, vien noteica – abi labi. – *Sastapām cilvēkus, kuri ir savā vietā. Fonda mērķis ir dot "piešprici", palīdzēt viņiem, un to mēs arī darām!*

Tematisko lapu atbalsta:

Lapu sagatavoja
Regīna TAMANE